

ELVEDA!.....

(Bu yazımı gençlerle çok yaşlılar okusun)

Zaman, sırası gelenleri aramızdan çekip çekip alıyor. Bey, paşa, şanlı şöhretli, yakışıklı genç ihtiyar, zengin fakir demiyor. Aramızdan aldıklarının hiçbiri dünyada sahip olduklarından hiçbir şeyi beraberinde götürüyor.

Sakin anlatacağım fikrayı babamla özdeşleştirmeyin onu size baştan hatırlatayım.

Adam çok zengindir. Ama bir o kadar da cimridir. Biliyorsunuz cimrilerin pek dostu yoktur. Bu cimri adamın da tek dostu pantolonunu, ceketini ters yüz edip diktirdiği ve yamattığı terzisidir. Zaten cimriler çoğu kez biriktirdiğini ne yiyebilir, ne de giyebilir. Bu cimri adamın tek dostu gün gelir Hakk'ın rahmetine kavuşur. Dükkânı babadan devralan Terzinin oğlu ile arkadaşlığı devam eder. Yıllar geçince sıra Zengin ve cimri adama gelir hastalanarak dükkâna gelemmez olur. Terzinin oğlu baba dostunu evinde ziyaret eder. Geçmiş olsun dileklerini sunar. Bunun üzerine baba dostu cimri adam: “ Artık evladım bize de babanın yanına yolculuk gözüktü” der. Sözü tam burasında terzinin oğlu taşı gediğine koyar. “ Amca biliyorsun babam çok temiz bir insandı. Namazını, orucunu, hayır hasenatını hiç eksik etmezdi. Ve namazlarının arkasında da “Allah'ım ne olur beni cennetine koy da cennetteki insanlara elbise diken İdris Aleyhisselama yardım edeyim.” derdi. Kendisi ölünce kefeninin içine iplik koyduk ama iğne koymayı unutmuşuz. İğnesini sana versem götürebilir misin?” dediğinde zengin ve cimri adam bir şey vermeden iyilik yapacağı hoşuna gider. “ Tabii oğlum severek götürürüm.” der. Bunun üzerine terzinin oğlu hemen yakasında bulunan iğneyi çıkararak baba dostuna verir ve helallaşarak ayrılır. Terzinin oğlu odadan ayrıldıktan sonra cimri adamı alır bir telaş. Bu iğneyi nasıl götürecektir. Kefenin cebi yok. Eline alsa düşürür, ağzına alsa batar acıtır. Bir telaştır alır gider. Bu sıkıntıya dayamayan cimri adam hemen haber gönderir terzinin oğlunu çağırarak iğneyi götüremeyeceğini söyler ve emaneti iade eder. Terzinin oğlu için beklenen an gelmiştir. “ Bir iğneyi dahi oraya götüremez iken bu kadar malı mülkü nasıl götüreceksin?” dediğinde adam meseleyi anlar, mesajı alır. Ömrünün son demlerinde elinden gelen tasadduku yapmaya çalışır ama nafile... ona da çocukları mani olur.(Bu fikranın devamı olan Manisa'da yaşanmış bir olayı önümüzdeki yazıda anlatacağım)

Her şey zıddı ile daha iyi anlatılır ya. Bu adam ne kadar cimri ise babam da inadına o kadar cömertti. Misafiri çok severdi. Misafir geldiğinde annemden fazla o telaşlanır ne ikram edeceği konusunda herkesin elini ayağına dolaştırırdı. Köyümüzden gelen dara düşen mutlaka babamı bulurdu. Oturduğu masada kimseye çay parası verdirmezdi. Babamın bu durumunu bütün Dazkırı halkı bilir. Biz de çocukları olarak babamın bu durumuna kızardık. Zaman zaman annemin şikayeti üzerine kendisine darılırdık.

Benim yaşım da bir hayli ilerledi. 70 yaşındayım. 50 yıldır eğitimin içindeyim. Başlangıçta 15 ile 18 yaş arası öğrencilerle başladığı öğretmenliğim ahir ömrümde Manisa Özel Hedef Kolejinde 9 yaşındaki öğrencilere kadar indi. Bu sınıfları özellikle Kolej'in Müdüresi Sayın Semra Güven ile oğlum kadar sevdiğim Kolej'in Müdür yardımcısı Seyit Ali Özmen kardeşimden istedim 4. sınıfları. Eksik olmasın onlar da

kırmadılar verdiler. İzmir Özel Bornova Koleji, kurucu müdürlüklerini yaptığım Manisa Belediyesi MABEM dershanesi ile Soma Belediyesi SOBEM dershanesinden sonra Bana Özel Hedef Kolejinde meslek hayatımın üçüncü baharını yaşatan Okulun sahibi Sayın Semih Balaban'a ayrıca şükranlarımı sunarım. Amacım 9 ile 18 yaş arası çocukların ve gençlerin psikolojisi ile yaşlıların psikolojisini inceleyerek gördüklerimi kısmet olursa kitaba dönüştürmek. Gerçi kitap okumayan bir ülkede bu işlerle uğraşmanın ne kadar zor olduğunu dört tane kitabın sahibi olarak en iyi bilenlerdenim.

Yukarıda yaşımı söyledim. Ailemdeki sütrelere teker teker yıkılmaya başladı. Sıranın kendime geldiğinin de hamdolsun idrakı içindeyim. Ninelerim, dedelerim kayın peder, kayın valide, 20 Eylül sabahı da babam. Bunların yaşlılıklarını da, HAKK'a yürüyüşlerini de yakinen gözlemlerim. Kitap konusu birikimimi ve gözlemlerimi bir makaleyle özetlemek elbette mümkün değildir. Ama ben sabrınızı deneyerek gözlemlerimi kısaca özetlemek istiyorum.

Okullar açıldı. Hastanede yatan babamı ziyaretten sonra doğu caddesinden çarşıya doğru yol alırken öğrenci oldukları kıyafetlerinden belli, arkadaşları derste iken okuldan kaçan 12 ile 15 yaşları arası dört delikanlıyı malta parkına oturmuşlar bir ellerinde sigara, bir ellerinde de cola içerlerken gördüm. Arkadaşları gibi okulda olmaları gereken bir saatte onlar parkta sigara kaçağı yapmışlar. Övünmek gibi olmasın ama gençlerle diyalogda baya becerikliyimdir. Selam vererek yanlarına yaklaştım ve kendilerinden müsaade isteyerek yanlarına oturdum. Kendilerinden bir sigara da ben istedim. Cömertçe bana da bir sigara ikram ettiler. Bir taraftan da çakmakla sigarayı ateşlemeye çalıştılar.

Kendilerine dedim ki “Çocuklar ben emekli bir öğretmenim. Koltuğumun altından binler değil, sizler gibi onbinlerce genç geldi geçti. Biraz önce Merkez Efendi Hastanesinde nefes darlığı nedeniyle yatan babamı ziyaretten geliyorum. Sizin çektiğiniz şu sağlıklı nefesi çekebilmek için sanırım bütün malımı mülkünü verir. Onu bu noktaya getiren sigaradır. Şu anda siz sigara ve cola içmiyorsunuz sessiz bomba içiyorsunuz ileriki yaşlarınızda cola midenizde, sigara da ciğerinizde patlayacak” dediğimde çocuklar biraz irkildi. Uzatmayayım özetle Gençler, SORUMSUZ; NE SAĞLIKLARININ, NE DE VAKİTLERİNİN KIYMETİNİ BİLİYORLAR. Bu tespitlerimi dikkate almayan gençlere ileride hayat çok pahalıya mal olacaktır. Nitekim bu tespitlerimi ve uyarılarımı dikkate almayan ve hayatı toz pembe gören öğrencilerimin hayatlarını yakinen gözlemleyen bir eğitimciyim. Geçen yazılarımda Manisa Lisesi'nde aynı sınıfta okuyup ta şu anda Manisa'da aynı hastanede biri doktor, diğersinin de onun odasını temizleyen yardımcı hizmetli olarak çalışan öğrencilerimden (isim vermeden) bahsetmiştim. Kaldı ki daha dün gibi hatırlıyorum, bugün yardımcı hizmetli olarak çalışan öğrencim, doktor olarak çalışan öğrencimizden çok daha zeki bir öğrenciydi. Bunların Manisa'da o kadar çok örneğini görüyorum ki, hangi birini yazayım? İşte Organize Sanayi Bölgesinde mühendis öğrencim, onun mahiyetinde çalışan da öğrencim. Sevgili gençler şunu iyi bilin! Yaşlı, gün görmüş bir eğitimci olarak söylüyorum. Hayat ihmal kabul etmiyor.

Evet sevgili gençler! Hayatta annenize ve babanıza verebileceğiniz en büyük mutluluk sizin başarınız olacaktır. Bu başarıyı da; ancak sağlığınızın ve vaktinizin kıymetini bilerek,

sorumlu hareket ederek verebilirsiniz. Şimdiden hayata sorunlu başlarsanız ömrünüz sorunlarla boğuşarak geçer.

Yaşlılara gelince rahmetli ninem 96 yaşında vefat etti. Dedem ise 80 nin üzerinde idi Hayatında bir aspirin dahi kullanmadı. Kayın peder, kayın validenin yaşlılıkları ve ölümleri yanımda oldu. Kısaca şunu gördüm. İnsanlar yaşlandıkça da 1- CANININ KIYMETİNİ 2- MALININ KIYMETİNİ İYİ BİLİYORLAR (V e bir de makam ve koltuk sahibi olanlar, makamlarını ve koltuklarını çok seviyorlar. Uzaklara gitmeye gerek yok. Son zamanlarda koltukları uğruna ülkelerini felakete sürükleyen devlet adamlarını göz önüne getirin. Yakın tarihimizde şahit olduğumuz Saddam- Kaddafi- Esed ve Sisi ve tarihte gördüğümüz niceleri) AMA HAFİLE. VAKİT SAAT GELİNCE ONLARA DA SAHİP OLMA GÜCÜNÜ KAYBEDİYORLAR.

Rahmetli babam da 80 yaşına kadar ne doktor, ne hastane bilirdi. Bronşite yakalandıktan sonra gitmediği doktor, gitmediği hastane kalmadı. Isparta, Denizli, Manisa. Doktor ve hastaneleri o kadar sevdi ki adeta hastaneden çıkmak istemiyordu. Hastalığı belli, ilacı belli hastaneden çıkmalı üç gün olmadı. “ Doktorun bol olduğu yerde beni niye doktora götürmüyorsunuz ?” diye bana darılıyordu. Hele ilimizde yöneticisiyle, hemşiresiyle ve yardımcı personeliyle kaliteli sağlık hizmeti sunan Manisa Merkez Efendi Devlet Hastanesini çok sevdi. Allah razı olsun Yöneticisi Muzaffer Balsoy, Baş Tabib Sakıp Eskicioğlu, Baş Tabip Yardımcıları Mürvet Sungur, Ali Soylu, dallarında bilgili, birikimli, hastalarına içten, samimi ve sevecen davranışlarıyla yaklaşan Doktorları Dr. Hatice Dilber ile ve Dr. Fahrettin Er’i, Baş Hemşire Nergül Ülker ve servisin hemşireleri çok yakından ilgilendiler ve babam kendilerini ve Merkez Efendi Devlet Hastanesini çok sevdi. İlgilerinden dolayı Manisa Merkez Efendi Devlet Hastanesinin yöneticisinden doktoruna, hemşiresine kadar hepsine ayrı ayrı minnet ve teşekkürlerimi sunuyorum. Allah hepsinde razı olsun. Babam ise çok sevdiği doktorlardan ayrılmak ve hastaneden çıkmak istemiyordu. Psikolojik olarak Hastaneden çıkarsa öleceği endişesi içindeydi. Ama her fani gibi babam da çok sevdiği doktorlardan, hastaneden ve yine canı gibi sevdiği evlatlarından ve sevdiklerinden ayrılarak o da akan nehir ve ırmakların göllere doğru akıp gittiği gibi, babam da “YALANCILAR KAHVESİ’NE” (Bir önceki yazımda yalancılar kahvesinden söz etmişim) gitti. Evet, babacığım nefesler de sayılı imiş. Tıpkı güneşte eriyen kar gibi aldığımız nefeslerle an be an biz de tükenmekteyiz. Allah, bizleri ve herkesi anne- babası ve sevdikleriyle beraber cennete buluşturması duasıyla sana elveda!....diyorum.

Babamın ölümünden sonra şunu anladım. Kundağa sarılarak adım attığımız bu dünyadaki ömrümüz yel gibi gelip geçiyor. Ölüm rüzgârları hayat kandilimizin yağını hem yakıyor, hem tüketiyor. VESSELAM. ALLAH CÜMLEMİZE İMAN SELAMETLİĞİ VERSİN. GERİSİ... LAFI GÜZAF...

kadirkeskin45@hotmail.com

www.kadirkeskin.net